

та рекла: „азъ уморихъ, тамамъ колкото съмъ си записала отзарана въ тевтеря“. А другата рекла: „менъ ми недостигна единъ. Ще ида още сега въ селото у поповата къща; тѣ вечерятъ, ще влезе въ лъжицата на попския синъ и той ще ме изсърба заедно съ чорбата и така ще го уморя“. Другата рекла: „да знае попскиятъ синъ да земе единъ новъ човалъ, па да излѣе лъжицата съ чорбата въ човала, па да го завърже, да видимъ какво ще правишъ“.

Чумитѣ станали и се запътили къмъ селото. Велчо падарѣтъ всичко чулъ; слиза отъ дървото, прѣваря ги, затича се въ село и право у дѣдови попови, разказва, що е чулъ и си отишълъ.

Попскиятъ синъ тѣй направилъ: излѣлъ лъжицата въ човала, завързалъ го, че като заплакала оная ми ти чума, че като се замолила . . .“

Баба Гана спрѣла, защото работниците си идѣли отъ работа.

— Бабо, ами сега дѣ е чумата? Утрѣ да идемъ ли у дѣда попа да я видимъ . . .

Баба Гана се изсмѣла, па отговорила: „Глупавички сте моитѣ пиленца, много сте глупавички! *Тази приказка е измислена отъ бабички, като мене, да залъгватъ такива плачливци като васъ*“.

